

GRAN OTAKU2011 – DIA 8 PART 2 VOL.2

Fem memòria...

- *Es por ese trabajo de cocinera en la universidad. – anunció – Usted me dijo que era un buen puesto, pero aquello es una desgracia, si viera usted las bromas que gastan los estudiantes... y exijo que... quiero que usted me... no voy a... oiga, usted no es Keeble, ¿verdad?*

La Muerte se la quedó mirando. Nunca antes había tenido que aguantar a un cliente insatisfecho. Estaba perdido. Finalmente, se dio por vencido.

MÁRCHATE, ARPÍA INFECTA, ENGENDRO DE LA MEDIANOCHE, le ordenó.

- *¿Me llama usted arpía infecta?*

QUE TODOS LOS DEMONIOS DEL INFIERNO TE ARRANQUEN EL ALMA SI NO SALES DE LA TIENDA AHORA MISMO, ensayó la Muerte.

- *Yo de eso no sé nada, ¿pero qué me die de mi calentador de cama? Ese no es lugar para una mujer respetable, intentaron...*

SI ME HICIERAS EL FAVOR DE MARCHARTE, dijo la Muerte con desespero, TE DARÉ DINERO.

- *¿Cuánto? – la Muerte sacó su bolsa y echó un montoncito de monedas oscurecidas y verdosas, de origen incierto e historia menos que plausible, encima del mostrador. La mujer las examinó, igual que un cordero le huele el culo al lobo para determinar con absoluta fiabilidad que no se trata de su casero.*

Y AHORA VETE YA, ordenó la Muerte y añadió: ANTES DE QUE LOS ARDIENTES VIENTOS DEL INFINITO CHAMUSQUEN TU CUERPO.

- Kireko: Oye, cuando pasó eso?

- Nalataia: No pasó.

- Kireko: Ya, lástima. Hubiera sido divertido. Tenerlo como empleado, digo.

- Nalataia: A las monedas?

- Kireko: Nah, al cordero...

... endavant amb el vol.2 d'aquesta màgica història d'amor, infidelitats i altruisme! Que comenci GranOtaku!...

... el primer en fer acte de presència és l'Ouji, Sa Majestat el Príncep de Dogura..._que entra al confessionari como Pedro por su casa, Brandy en mà i abrigat per una lleugera batamanta de la seda més fina que mai hagi existit... amb una lentitud exasperant, l'Ouji pren lloc davant la càmera, es posiciona i bufa...

- Kireko: Qué, marqués, está usted listo ya, caguen tu maldita calavera!!!???

- Ouji: Una copita de brandy no te iría mal, sabes?

- **Nalataia:** A ella no. A nosaltres sí. Va, que la idea de passar-me el que queda de tarda preguntant *non-sense* a tothom que se'm posi pel davant, em fa sentir un no-sé-què-que-qué-se-yo a la panxa...

- **Shuu:** Segur que no en surt res interessant de tanta pregunta.

- **Kireko:** Como que no?! A ver, imbécil espacial! Atiende!

- **Ouji:** En eso estoy. Pero os gusta demasiado desbarrar... y debo confesar que estos minijuegos para bigphones son increíblemente adictivos... – *pensareu que amb les dues mans ocupades agafant l'ENORME telèfon mòbil, la copa de brandy de l'Ouji hauria d'estar pel terres, no? Doncs sí, efectivament. El contingut ambarí de la copa forma un bassal als peus de l'Ouji, que semblen flotar pel damunt del líquid. O té una gran força als bessons o...* – O mierdas. Soy Doguriano! Si no fuera capaz de algo tan simple, no merecería el título de Príncipe Consorte!

- **Kireko:** Espera, eres príncipe consorte?

- **Shuu:** Estàs casat!!!?? TU!!!??

- **Ulquiorra:** Per què haurien de donar títol a algú que té un ressort?

- **Nalataia:** Que l'Ouji s'ha mort!!!??

- **Ouji:** Karma, dame fuerzas... No, no estoy casado ni nada que se le parezca. Y si amenacé a mi padre con darme el título de consorte fue única y exclusivamente para no tener que dar un palo al agua y conservar todas las ventajas que supone un plan de pensiones como el mío.

- **Kireko:** Ya... y qué tal ves lo de que Patchy se nos vaya a causa de su sorprendente e imposible embarazo?

- **Ouji:** Pue—

- **Kireko:** Antes que digas nada, quiero puntualizar; ESE milagro del diablo llegará a término, lo juro por lo más sacro y perverso!

- **Nalataia:** Jo, Kireko, quan blasfemes, no hi ha qui et guanyi.

- **Kireko:** Lo sé, amiga mía. Lo sé. Llámalo bendición, si quieres.

- **Nalataia:** Massa sagrat pel que tu fas.

- **Kireko:** Secundo la moción! Yo también tengo hambre! Chachooooo!!

- **Shuu/Ulquiorra:** “També té gana”, diu?...

- **Sebastian:** Si, jove mestressa?

- **Kireko:** Quedó algo de la cena de ayer?

- **Sebastian:** Aniré a comprobar-ho. Alguna cosa en particular?

- Kireko: Pues las mollejas de cerdo no estaban mal...

- Shuu/Ulquiorra: Mollejas? Un porc? T__TU

- Ouji: Hoooooooooooooooooooooooooooo! Sigo aquí, sabéis!!

- Nalataia/Kireko: Somos conscientes de ello. Y bien, hablarás o vamos a tener que ir hasta allí para arrancarte las palabras a codazos?

- Ouji: ... decía que la repentina marcha de Patchy, pues... que va como anillo al dedo, coño! Por fin podré librarme de ese gran grano en el culo!

- Kireko: Ui, ui, ui, ui, ui!!! Lo que nos ha confesado! Al final va a ser verdad que la patraña esta sirve para algo!!

- Nalataia: Però no sou tan bon amics? Des de sempre?

- Ouji: Yo? Con eso? Ja! Antes se congelará Dogura! Y eso que, ya de por sí, el clima es ártico.

- Shuu: Això és tota una sorpresa. Ningú s'esperava que la vostra amistat fos fingida. Noooooo...

- Ouji: Mientes mal, pelirrojo.

- Shuu: No estic mentint. Noooooo...

- Ouji: Toma! Claro que sí! Pero si tú mismo redactaste el contrato!

- Shuu: Bé, sobre això...

[flashback in]

... aquest soterrani és cada cop més humit. No sé quant temps porto aquí sota, però l'atmosfera m'està consumint. Fins i tot respirar fa mal. No sortiré d'aquí fins que no ho acabi. Ara ja sé què passarà si intento prendre-li el pèl. Fa una setmana ho vaig intentar... i encara ara em trobo pèsols sota el matalàs. No entenc què pretenia, de debò que no. Però el dolor es manté. Ja m'ho van advertir; que no s'atura davant res. Tant se li'n fot si ploro o no; vol els contractes si o si... però condemnar d'aquesta manera a aquells pobres desgraciats em sembla massa brutal. Espero que algun dia em puguin perdonar, però ja n'estic fins al capdamunt de ser la seva joguina: NO MÉS UKE PER A MI! La pròxima vegada que la Nala baixi, li demostraré que jo també puc manar; ara serà en Zoro qui s'estarà a quatre potes!! Comença la meva era...

[flashback out]

- Ouji: Y todavía no te han dado un Pullitzer?

- Zoro: ES POT SABER PER QUÈ DIANTRE ESTIC SEMPRE EN BOCA DE TOTS ELS TORRATS AMB DRET A ESCRIURE!!!???

- Ouji: Bueno, creo que el flashback lo deja claro.

- Zoro: COOOOOOOOOOOOOOM!!!??

- **Kireko**: Oye, a ti quien te ha dado permiso para entrar sin avisar? Bueno, y avisando también!! Que te pires!!

... sense alterar el més mínim la seva posició perfecta, l'Ouji pica de mans i un forat enorme s'obre sota els peus d'en Zoro, enviant-lo avall, avall. Tot i que no sabem del cert on condueix el forat, ni com d'avall arriba, ens en podem fer una lleugera idea gràcies les volutes de vapor que es poden veure per la càmera. És tant increïblement dens, que està començant a prendre forma...

- **Ouji**: Vaya, una nueva mascota para los nenes. En fin. Va a durar mucho más, esto? Lo digo porque tengo trabajo que hacer...

- **Ulquiorra**: Treball? Quin?

- **Ouji**: La Tortura.

- **Nalataia/Kireko**: La de Shakira?

- **Kireko**: Tú escribiste esa mierda? Que hijo de pe***...

- **Ouji**: No sé de qué estás hablando, así que me arriesgaré y diré "Sí, yo mismo".

- **Kireko**: Lo sabía. Vuelvo en un plis - *d'una revolada i tota ella plecs de roba, la Kireko pren rumb cap a la casa. La Realitat, present a tot arreu, i en eterna discussió amb el Temps, fan lloc a les seves atafegades agendes i es prenen unes vacances momentànies, donant espai a la mentalitat perversa de la Kireko perquè estovi l'Ouji de valent. Ja prou coses carreguen a les seves espatlles, com per ser còmplices d'assassinat d'un Príncep Consort...*

... l'Ouji ja veu planar sobre ell l'ombra negra de la Muerte. Si mires bé però, veuria que no és la Muerte, sinó un au migratòria que ha perdut la seva bandada i, atreta per la sang dels combats, ha acabat tirant arrels a la casa... Al menjador, els nois senten com un calfred abrasador els corre per l'esquena; un calfred que crema tantíssim que l'aigua de la pell se'ls evapora a velocitats alarmants, convertint-los en passes agries i pudents en qüestió de segons. A jutjar per la velocitat amb la que s'allunyen els seus companys d'ell, està clar que algú fa molt mala olor. I no només a suat. Sorprenentment, en Zoro és un dels qui corre...

- **Zoro**: I per què hauria de ser sorprenent? Sóc més net que la majoria!!

- **Atobe**: Si eso fuera cierto, no te habrías tirado a DonPatch.

- **Zoro**: I QUÈ TINDRÀ A VEURE UNA COSA AMB L'ALTRA!!!!???

- **Hitsugaya/Hiba-chan/Atobe/Kid**: Molt.

- **Zoro**: Qui us ha demanat cap opinió!!!! I no t'apropis més, que fas fàstic!!

- **Kid**: Això, refrega'm per la cara com de miserable és la meva existència! Tinc un problema d'olor corporal que vosaltres mai podreu entendre! Només un Déu és capaç d'imaginar per quines penúries ha de passar una criatura com jo, que només té d'humà el nom i—

- **Hitsugaya**: Ni això. Ningú es diu Death the Kid. No és més que una collonada.

- **Hiba-chan**: Nano, ets la representació d'una idea. Ni tan sols ets una idea pròpia, sinó la dels altres. La teva vida és una mentida.

- **Atobe**: Eres... eres... joder! Os habéis quedado con todo lo bueno! En fin. Despojo!

- **Kid**:

- **Zoro**: Però mira que sou animals...

- **Hitsugaya**: Hem començat per culpa teva.

- **Zoro**: MENTIDA! Ho heu fet perquè us ha donat la gana!

... d'això, jo deia que feia pudor i...

- **Zoro/Kid/Hitsugaya/Hiba-chan/Atobe**: I?

- **Kireko**: Que Kireko està aquí y tiene ganas de sangreeeeeeeee!! – *encara no ha arribat a les exclamacions, que el menjador ja s'ha buidat de qualsevol rastre de vida, humana o no. Empesa per la ràbia que provoquen els esforços en va, la Kireko assalta la nevera com si no existís el demà... però la troba buida i recorda que porta així des de que va comença el programa; que és l'Atobe qui els proporciona el menjar. Frustrada i cansada per la frenètica carrera que l'ha portat fins allà, envaeix el sofà. Els seus roncs podrien despertar als morts i fer-los voler morir de nou. Els nois de la casa se'n mantenen allunyats i resen perquè arribi el miracle...*

- **Atobe**: Con la cantidad de meteoritos que hay sueltos por ahí, vagando sin rumbo...

- **Hiba-chan**: Un més u n menys; ningú ho notarà.

- **Zoro**: Esllavissada... esllavissada... esllavissada...

- **Kid**: I d'on sortiran les pedres?!!

- **Zoro**: I jo què sé! Algun motiu ha d'haver-hi perquè se'n digui miracle, no!?

... *al confessionalari, l'Ouji espera pacientment que la Kireko no desperti; necessita nous espècimen i, en Zoro el té molt vist...*

- **Ouji**: Entonces...

- **Nalataia**: Sí, d'això...

- **Ouji**: Como... bueno, ya sabes...

- **Nalataia**: És complicat...

- **Ouji**: Mucho. Nunca antes había...

- **N**; That's awkward...

- Oujj: Si, yo también tengo un águila. Es muy negra...

- Nalataia: Jajaja... ja... òndia, que difícil...

- Oujj: Una situació de lo más embarazosa... – *ni la boira més espessa, conjurada per les mans més expertes, podria arribar a tenir mai la consistència i densitat que les paraules no dites per l'Oujj i la Nalataia estan adquirint ara mateix: és com un moc, com un plat precuinat que s'ha escalfat tant que no hi ha manera de saber on comença el menjar i on l'envàs de plàstic. En un intent d'escurçar distàncies, de sentir-se més a prop l'un de l'altre, les seves mans s'aixequen a l'uníson, es busquen amb complicitat, quasi amb intimitat. El moment és tant lleuger, tant emotiu, tant màgic... que en Shuuichi ja no és en Shuuichi...*

- Kurama: PER QUÈ TANTA PEL·LÍCULA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! M'ESTEU POSANT MOLT NERVIÓS!!

- Oujj: Si, eso salta a la vista.

- Nalataia: va, va, Kura, que només feiem broma, jajaja.

- Oujj/Nalataia: Jajajajajaja!!

- Kurama: AAAAAAAAAAARGH!! No necessitàveu mitja pàgina per això!! Al tema!

- Oujj: Oye, lo has llevado al veterinario? A ver si van a ser pulgas...

- Ulquiorra: Sí, “malas” pulgas.

- Nalataia: En tingui o no, dubto que sigui assumpte vostre. En tot cas, durant la última revisió, no em van donar cap motiu d'alarma i—

- Oujj: Veterinarios ineptos los hay en todos lados. La vez que llevé a mi serpiente orangután al sicólogo, me dijo que no había ningún problema, que lo del embarazo ectópico era normal... resultó ser un bananero. Aun no entiendo como no le quemé la consulta.

- Ulquiorra: Un bananer? És possible?

- Oujj: No he dicho ya que personajillos ineptos los hay por todas partes? Fíjate en este par de inútiles para las que trabajas; acaso tiene lógica nada de lo que hacen?

- Ulquiorra: Dins del seu món retorçat i sinistre... suposo que si; espero que si. De debò que ho espero – *girant el cap, mira en Kurama als ulls. Presa d'una tristesa insondable, l'Ulquiorra es tapa la boca amb el dors de la mà i sanglota; un sanglot llarg i dolorós, com de persona que s'enfonsa en un llac de lava fumejant i bullent...* – Sobretot per tu, company. Sobretot per tu.

- Kurama: I a qui dius que vols enganyar!!!??? – *de sota les faldilles, en Kurama en treu un test atapeït pel que semblen llagostes amb cilis quadrangulars i el llança al cap de l'Ulquiorra. Les coses del test no han quedat satisfetes amb el seu curt paper en aquesta història i decideixen que haver estat esquivades no era l'objectiu. Emprenyades i afamades per la venjança, es posen a repartir fuetades a totes les cames que es troben pel davant, engrapant les del seu amo i fent-lo volar pels aires...*

... l'Ouji, que ja s'ha cansat de tot, ha deixat el confessional buit. El seu lloc l'ocupa ara en Zura, que no sap ni on és ni què hi pinta allà però que té cara d'estar gaudint de l'espectacle...

- **Zura:** Sempre està tot tant animat per aquí? Això em recorda a aquella vegada que els membres més joves del Joui van preparar-me una festa sorpresa d'aniversari. Va ser una freda tarda d'agost. Plovia. O era neu? No, no, neu no, impossible; si hagués nevat, el roser del jardí hauria donat roses motejades, seguríssim. I recordo perfectament que aquell any vam celebrar la primavera amb unes delicades flors de paper d'estrassa. Certament, era un dia ben normal, al cap i a la fi, un membre del Joui mai té problemes per a menjar sushi d'eriçó de mar qualsevol dia de la setmana, fins i tot dos cops... o més! Per tant, tot estava sota control. A més, havíem aconseguit controlar la plaga de conills de Pasqua piròmans que l'Imperi Ko-No-Sen-Su havia deixat lliure al nostre planeta. De fet, amb l'Imperi sempre hem tingut certs problemes: la seva política de comerç intern és molt restrictiva amb el petit productor. A ningú li agrada que li donin gat per llebre, no? Ja ja ja ja ja ja! – *un cop en Zura pren la iniciativa, no hi ha qui el pari, com molt bé han pogut comprovar presentador i col·laboradors; no hi ha manera humana de fer-lo callar. Amb una mica de sort, la Kireko el sentirà...*

- **Nalataia:** Sort, diu. Ja l'avisó jo – *prement lleugerament l'audiòfon que porta a l'orella i amb cara de concentrada, la Nalataia intenta fer-nos creure que s'està comunicant amb la seva companya, quan tots sabem que és mentida i que l'únic servei que fa aquest audiòfon és el de repel·lent per a mosquits. Sospirant profundament, l'Ulquiorra agafa un walkie i comencen els sorolls d'estàtica...*

- **Ulquiorra:** Kireko? Kireko? Aquí Ulquiorra. Canvi.

- **Kireko:** Y quién eres, dices?

- **Ulquiorra:** Ulquiorra. Canvi.

- **Kireko:** Vale. Con quién hablo?

- **Ulquiorra:** Amb mi, l'Ulquiorra. Canvi.

- **Kireko:** A ver, vamos a dejar de tocar los huevos al personal, estamos!!??? Si no quieres decirme quién eres, no lo hagas, pero deja de meter al monocromático de por medio, coño!! Que me lias!!!

- **Ulquiorra:** Ningú m'està ficant enmig d'enlloc. Sóc jo qui et parla. Jo, l'Ulquiorra. Canvi.

- **Kireko:** Otra vez???!! OTRA VEZ!!!??? Monocromático, o dejas de cambiarte con quién quiera que está ahí contigo o te vuelo la cabeza!!!

- **Ulquiorra:** Ja t'he dit que n—aaaaaaaah. Ja. Kireko?

- **Kireko:** QUÉ!!!???

- **Ulquiorra:** El nou. Està al confessional. Ara.

- **Kireko:** Y?

- **Ulquiorra**: Que la Nalataia no el pot fer callar.

- **Kireko**: Jodo! Es bueno. Queréis que me pase por allí y lo mate, verdad?

- **Nalataia**: No volia ser tant específica però...

- **Kurama**: I UNA MERDA QUE NO!!! EXPLICA'M QUÈ COLLONS ÉS AQUESTA PANCARTA, DONCS!! – *el full DIN-A4 en qüestió és tot un poema sobre mort, destrucció i truita de patates. L'odi i ira que desprèn és tota una lliçó d'humilitat per aquells que, com jo, encara estan aprenent el subtil art de l'assassinat en massa. Aquestes dues noies són diamants en brut, molt brut a jutjar per la quantitat de porqueria que generen cada dia...*

... inexplicablement, la Kireko ha estat incapaç de llegir entre línies i es dirigeix cap al confessional, porra en mà, destrossant la casa al seu pas. Per sort, els concursants segueixen amagats... i que durí; si la Kireko es topés amb algun d'ells ara mateix, seria catastròfic! Apocalíptic!...

- **Zoro**: Es pot saber on paren?

- **George**: Sóc un bocamoll...

- **Nalataia/Kurama/Ulquiorra**: Ho ets, ho ets.

... si en Zoro tingués tots els seus sentits alerta, sabria que la Kireko està lliure per la casa. Si, a més, aquests sentits fossin prou afinats, notaria que la quantitat d'oxigen respirable de la casa està descendant vertiginosament cap a un punt de no retorn. I si, posats a especular, estigues més atent al lloc per on passa, veuria l'ombra en flames que s'aproxima corrent pel passadís. Però no ho està.

- **Kireko**: Vaya, vaya, vaya, TÚ por aquí... buajajajajajajaja!!

- **Zoro**: Huh? Gyaaah!!

... heu vist algun cop al fruiter intentar fer carn picada amb peix?...

- **Ulquiorra**: Pobre criatura...

- **Nalataia**: Eh? Però si és més home que tu.

- **Ulquiorra**: **T_T**... no et fa pena tot el que li passa?

- **Nalataia**: No especialment. En el fons, li agrada.

- **Kurama**: Si, és una joia veure com gaudeix.

- **Nalataia**: No sigueu així, va! Són experiències guanyades... i anècdotes per explicar als néts.

- **Ulquiorra:** Vols dir que viurà suficient com per tenir-ne?

- **Nalataia:** I tant! Però el que importa no són els néts... SINÓ ELS FILLS!!

- **Kurama:** PER QUÈ CRIDES?

- **Nalataia/Ulquiorra:** I tu?

- **Kurama:** NO HO SÉ! Vull dir, ni idea. La Nala, que em posa dels nervis.

- **Nalataia:** Una bona menstruació i tot arreglat.

- **Ulquiorra:** Abans que desviem massa el tema, parlàvem dels fills d'en Zoro.

- **Nalataia:** Sí.

- **Ulquiorra:** I són importants perquè...

- **Nalataia:** Coi, els haurà de fer amb algú, no?!!

- **Ulquiorra/Kurama:** Ja. I?

- **Nalataia:**

- **Kurama:** Per l'amor dels Déus!

... amb una ganyota d'innocència, la Nalataia deixa en Kurama blasfemant i centra tota la seva atenció en en Zura, que segueix xerrant tot i sospitar que ningú l'escolta...

- **Zura:** ... doncs sí, va ser molt trist; era una pilota de platja important per a mi. Però la vida continua, i els membres del Joui sempre seguim endavant, no importen els obstacles. Ara que, per obstacle, el que vaig trobar aquella vegada, quan buscava or a les mines de sal. Era enorme, una pedra recoberta d'una molsa marró i encrespada. no hi havia manera de trencar-la... però jo sóc molt fort, eh! i d'un cop, la vaig partir! el que no acabo d'entendre molt bé és perquè vaig perdre el coneixement després. I perquè hi havia restes de sang a les parts i al terra quan vaig recuperar el coneixement... l'Elizabeth diu que no era el que sembla--

- **Nalataia:** Zura!

- **Zura:** ... va. Mani'm!

- **Nalataia:** Calla la boca i escolta.

- **Zura:** Segur! jo no sóc gaire de xerrar. De fet, em costat moltíssim arrencar i més encara continuar. Un do, en podríem dir.

- **Nalataia:** Sí, sí, sí, un do, un do. A veure, què t'ha semblat la casa?

- Zura: Meravellosa! I animada! Feia tant de temps que no convivia amb algú. Em sentia tan trist...

- Nalataia: Però que no has dit que els membres del Joui viuen en comunió i harmonia.

- Zura: Això era abans, quan encara funcionava el bany. Des que es va espatllar, la cosa s'ha posat molt tensa. Cada dia hi ha més baralles per ser el primer, saps? Resulta que no el nostre vàter desemboca en una fossa sèptica que no s'ha buidat des de fa anys, segles potser! I només la sosa càustica que hi llancem cada nit ens protegeix dels terrors que s'amaguen allà dins. Per això, pel matí, un sempre vol ser el primer: així evites sentir els crits... com que tens les orelles taponades de cera, no te n'adones. Però si hi vas més tard... ai, las! Aleshores ho sents tot. I fa por.

- Ulquiorra: Li tenen por al lavabo?

- Kurama: M'estranya que no es tinguin por a ells mateixos...

- Nalataia: Òndia! Quin yuyu, no? Jo no hi fotria mai el cul, a un forat així. Mai, mai.

- Zura: A nosaltres no ens queda una altra... i és per això que m'agrada tant aquesta casa!

- Kurama: Per què hi pots cagar tranquil?

- Zura: Perquè l'Elizabeth dels Diumenges em protegeix de qualsevol mal! No necessito res més!! JA JA JA JA JA JA JA !!

- Kurama: Una bona dosi de morenes necessites.

- Zura: Què?

- Kurama: Res, res.

- Ulquiorra: I els companys?

- Zura: Súper genials! S'han adaptat a mi enseguida! És tanta l'acceptació que he tingut, que ja sembla que s'han oblidat de mi! Com si fos un més!

- Nalataia: Em sembla que amb aquest hem superat certs límits d'imbecilitat que no haurien d'estar permesos.

- Ulquiorra: Algú que t'hagi semblat especialment... especial?

- Zura: Hum, estan aquells tres, els que sempre van junts, sabeu? Crec que ja sé què els passa.

- Nalataia/Ulquiorra/Kurama: Ho saps?

- Zura: Ajà.

- Nalataia/Ulquiorra/Kurama: I què? I què?

- Zura: Que quedi entre nosaltres, eh? Doncs... veureu, crec que... són mantícores interestel·lars! - una espurna brilla sota el cul d'en Zura. I aleshores, arriba la descàrrega

elèctrica. 2.000.000 de volts de pura energia travessen en Zura de cap a peus, il·luminant la sala. il·luminant-lo a ell. Quan acaba, tot és fosc. Només se sent un batec, un so repetitiu i constant, rítmic però desganat: és la Nalataia, que prem sense parar el botó vermell que ha causat el desastre.

- Kurama: Qui ho hauria dit? Fregit el primer dia!

- Ulquiorra: Mantícores? Però... mantícores!?

- Kurama: No sé de què t'estranyes? Tu ets mig ratpenat. i jo una guineu. Aquí no hi ha ningú normal.

- Ulquiorra: Ja però... mantícores?

- Nalataia: Com que ningú normal!!!??? I el NarradorSubstitut què?

- Kurama/Ulquiorra: Ja ni es molesta en amagar que ella tampoc ho és.

- Sebastian: Jova senyora, ja que el membre més nou de la casa està fet, daixò... pols, vol que convoqui al següent?

- Nalataia: Sí, sí. Ah! però que en siguin dos.

- Sebastian: Com vulgueu.

- Kurama: Per què dos?

- Nalataia: Per què tens sempre un "per què" a la boca?

- Kurama: I per què sempre contestes amb una pregunta?

- Nalataia: Això no és veritat! Veus?

- Kurama: T_T

- Nalataia: MERDA!!!

- Sebastian: Ja els tenim aquí.

... per la càmera podem veure com dos parells de mans s'agafen desesperadament al marc de la porta i procuren amb totes les seves forces arrossegar-se de nou cap a fora; evitar la confessió i les seves conseqüències. Però el confessorari té voluntat pròpia, una força que pot enderrocar muntanyes, una atracció fatal que condemna a tots els qui passen a prop i els lliga a aquell espai. quan se n'adonen que és inevitable, que no se'n pot escapar, les mans cedeixen: la seva voluntat ha estat esberlada, reduïda a zero...

- Hitsugaya: Només que un dels dos s'hagués sacrificat, ara l'altre seria lliure.

- Hiba-chan: Vols dir que TU series lliure, no?

- Hitsugaya: Hibari, la teva amistat significa molt per a mi.

- **Hiba-chan**: No m'ho crec. Si tan em valoressis, m'hauries deixat marxar.
- **Hitsugaya**: És una lluita impossible; quan tots dos compartim el mateix, el sacrifici esdevé comú.
- **Hiba-chan**: I una merda. Tu no signifiqués res; t'hauria fet servir com a esquer sense remordiments.
- **Hitsugaya**: Malparit...
- **Nalataia**: Nois, nois, que ningú us vol fer mal. No ara.
- **Hiba-chan**: Però si algun dia.
- **Ulquiorra**: Tot depèn de com us comporteu.
- **Hitsugaya**: Mentida! I ho saps! Traïdor!
- **Ulquiorra**: Mai t'he traït perquè mai hem estat al mateix bàndol.
- **Hitsugaya**: Però ets una víctima, com nosaltres!
- **Kurama**: Les víctimes som nosaltres! Que amb el sou que li paguem, encara no sé com no ens hem arruïnat...
- **Nalataia**: Sou en espècies, no ho oblidis.

- **Kurama**: No ho faig, no...
- **Hiba-chan**: Si bé aquest triangle d'amor vostre té pinta de tenir episodis molt sagnants i cruentos... NO LI IMPORTA A NINGÚ!!!
- **Kireko**: A mí sí!!
- **Nalataia**: Tu no estaves esbudellant en Zoro?
- **Kireko**: En ello estoy. Pero es oír sangre... y me vuelvo to loca! A ver, quién le ha puesto los cuernos a quién?
- **Nalataia**: L'Ulqui té banyes. Però no les hi he posat jo.
- **Kireko**: Entonces, no se la pegas con el monocromático, sino con otro?
- **Nalataia**: Pegar? A qui?
- **Kireko**: Al pelirrojo.
- **Nalataia**: Jo? A en Shuu? Com vols que l'atonyini??
- **Kireko**: Ah, pero se deja?

- **Nalataia:** Serà qüestió de preguntar...

- **Kireko:** Como le vas a preguntar si puedes atizarle? Le quitas la emoción! Eso tiene que venir así, PAM! de improviso. Como hago yo con cabeza de sapo, que le reviento el costillar sin avisar. Como ahora! - *un crec com de fusta partida irromp als canals auditius dels presents, que s'encongeixen de manera instintiva i arruguen el rostre, fent expressió d'haver menjat una pruna massa àcida. Juntament amb el silenci, arriben les llàgrimes d'en Zoro...*

- **Kireko:** Nenaza... bueno, a lo mío. Cuando necesitéis a cabeza de sapo, me hacéis un llama-cuelga.

- **Nalataia:** Chachi!

- **Hiba-chan:** De chachi res! Està plorant! PLORANT!!

- **Kireko:** Que va! Eso son los lacrimales. que se han soltado de.. de donde quiera que suelen estar y lo están dejando todo hecho unos zorros. Pero de llorar, nada, nada!

- **Nalataia:** Continuem.

- **Atobe:** Maldita criatura del Averno, suéltame!! Te voy a despellejar a raquetazos!

... tot i la insistència en les seves amenaces, el confessorari no té intenció de deixar anar la nova presa desprevenguda que passava per allà. L'Atobe, que matava el temps al bany mentre esperava que la Kireko passés de llarg, ha sentit com algú queia en les seves urpes i ha pensat que sortiria a investigar: al final del dia, tots necessiten saber que existeix algú més desgraciat que ells. El problema ha estat el reclam roí que el confessorari ha utilitzat per atraure'l: el dringar d'unes monedes en una escurabutxaques. Tècniques de guerrilla...

- **Nalataia:** Aquest acabarà aviat als braços de la ludopatia...

- **Kurama:** I et sorprèn?

- **Nalataia:** Doncs no ho tinc clar. Esperàvem certes inestabilitats inherents en el sistema, com psicòlegs a llarg termini, suïcidis col·lectius, orgies en grup, treballs forçats... però vicis? No.

- **Kurama:** Sou el pitjor.

- **Nalataia:** Caos. Tot és caos. I el caos és tot.

- **Atobe:** Tu **** madre, el caos! Es cosa vuestra! Quién en su sano juicio, le da voluntad propia a una habitación? UNA MALDITA Y LÓBREGA HABITACIÓN!

- **Nalataia:** L'evolució?

- **Atobe:** Y un huevo de chacal! La evolución mis *****!! A saber qué le habéis hecho al orden natural de las cosas para que os permita tal aberración!!!

- **Nalataia:** Res, de debò!

- **Kireko:** Habla por ti.

- Atobe: Ves?!!! VEEEEEEEEEEEEES!!??

- Hiba-chan: Estàs hiperventilant.

- Atobe: Pues dame algo para aprovechar tanto aire... no sé, TU PUTA CABEZA!!!

- Ulquiorra: Mare de Déu...

- Nalataia: Algú ha desaprofitat la migdiada...

- Kurama: I si deixem l'interrogatori per quan s'hagi calmat?

- Nalataia: Però quin interrogatori?! Si a ell no li tocava!!

- Hitsugaya: És evident que algú s'ha descuidat de comentar-li aquest petit detall - *mogut per la còlera i, molt probablement, una mescla de medicaments caducats, l'Atobe s'asseu directament al terra, davant la càmera i exigeix a cops de raqueta que se li faci cas...*

- Atobe: No queráis hablar; hablemos. Qué queréis saber? Cuanto me pesan los huevos? Mucho. Cuanta loción suavizante uso en la ducha? Demasiada, y no toda termina en mi cabeza. Cuantas veces pienso en el suicidio? Constantemente. Es más, ahora mismo estoy pensando en cinco maneras distintas de atarme la soga al cuello... y os sorprenderá saber que, en siete de ellas, son vuestros intestinos los que me sostienen!

- Hiba-chan: Té, Atobe, una birra--

- Atobe: A callar, que estoy hablando! Por dónde iba? Ah sí, por el suicidio. Bien, queréis saber cuántas veces he pensado en saltar al cuello de Kid y destrozárselo a dentelladas? Más de las que pueda recordar. Como me gustan los calamares a la romana? Pues hechos, como a todo el mundo, joder! Qué se siente al despertarse a media noche porque el anormal de Ouji te está metiendo un catéter por el culo? Escozor, y unas ganas terribles de abrazarle la cara con un mechero y un pedo. Cuanto dolor puede soportar mi cuerpo? Vivo con cabeza de sapo. Las veces que he pensado en pasarme a la otra acera porque, después de vivir aquí, no habrá mujer que se acerque a mí? Mi mente ya no piensa, actúa. Y si, Hibari, fui yo! - *agafant aire, com si anés a bufar molt i molt fort, l'Atobe es desploma cap endavant, picant amb el front al terra...*

- Hitsugaya: Pensava que no acabaria mai! - *en Hitsugaya sosté a la mà una xeringa amb el missatge [ANESTÈSIA PER A SEMENTALS EN ÈPOCA D'APARELLAMENT, NO PER A PERSONES... DE DEBÒ, PERSONES NO, QUE LA COSA POT ANAR MOLT MALAMENT I NOSALTRES NO EN VOLEM SABER RES NI D'EFFECTES SECUNDARIS NI DE MUTACIONS ESPONTÀNIES QUE ACABIN MALAMENT. NO OBSTANT, SI VA BÉ, AVISEU, QUE HO PATENTAREM. PERÒ NO ENS COPIEU LA IDEA, EH!!!] sobreimprès a l'èmbol...*

... no sembla que ningú tingui res a dir sobre les declaracions anteriors, sobretot aquelles que impliquen en Hibari en certs assumptes tèrbols...

- Nalataia: Va, va, que no ha passat res! Hiba-chan, alguna declaració?

- Hiba-chan: Vull canviar d'habitació.

- Kurama: Però si només n'hi ha una.

- Hiba-chan: Doncs dormo a la banyera!

- Hitsugaya: Dormim.

- Hiba-chan: Dormi-- MAI.

- Nalataia: I tu per què vols dormir amb ell, Hitsugaya?

- Hitsugaya: Per seguretat; quatre orelles hi senten més que dues.

- Kurama: Ja, i un cos calent al costat mai està de més, no?

- Hitsugaya: Exacte, exac-- QUE NO!!!

- Kurama/Nalataia: Si, si...

- Ulquiorra: Aquest serà, sense dubte, el confessional més memorable de la història de GranOtaku.

- Sebastian: Aleshores, el podem donar per acabat?

- Nalataia: Però si encara no hem tret res en clar, d'aquest parell!!

- Ulquiorra: I falten en Zoro i en Kid.

- Nalataia: Cert. Puff. Va, comporteu-vos una mica, nanos. Només un parell de preguntes de rigor i sereu lliures?

- Hiba-chan: I ell? - *en Hibari toca amb la punta de la sabata el cos inert de l'Atobe, que rodola cap a un costat i deixa a la vista els seus ulls descomunament oberts. Ulls que giren i giren dins les òrbites fins que s'aturen dràsticament, clavant la seva mirada pètria en la katana d'en Hitsugaya. Un somriure de maníac assassí se li congela al rostre. I com si fos un salmó afectat d'un atac incontrolable d'espasmes, l'Atobe dirigeix la seva atenció, i el seu cos, cap al punt exacte on es troba l'espasa del seu company, desplaçant-se entre saltirons i rialles histèriques...*

- Kurama: I això, nens, és el que no heu de fer a casa; mesclar medicaments.

- Hitsugaya: No ho farem, no. Però què fem amb ell?

- Kireko: Por lo pronto, alejarlo de la katana. No, no, deja, que ya lo hago yo - *aprofitant la força centrífuga que li proporciona el pes mort que arrossega, la Kireo s'inclina cap endarrere i comença a girar i a girar i a girar, fins que del mareig, acaba traient tot el que havia dinat, sepultant l'Atobe sota una muntanya de menjar a mig digerir* - Mira tú que bien, ahora tendré más sitio para la cena. Bien, un problema menos. A ver, se dice por ahí que no queréis contestar a las preguntas, creo. Bueno, ayer cené fabada.

- Hiba-chan: Espero amb candeletes la pròxima prova que, segur, serà tan èpica i adient com aquesta última que hem fet. De debò, mai havia vist una prova més ben trobada i tan ben

adaptada a l'ambient. Una obra d'art. Encara no sé perquè no ha estat declarada Patrimoni Immaterial de la Humanitat, oi Hitsugaya?

- Hitsugaya: "Oi Hitsugaya?"? No m'espolsis amb la teva merda, que jo no hi tinc res a veure. La segona prova ha estat una farsa de principi a fi; els combats estaven comprats d'avant mà i tots sabíem que no guanyàriem nosaltres. De fet, tots sospitàvem que moriríem. La qüestió és, ho estem? Morts, vull dir. Per què si aquesta ha de ser la meua vida durant els pròxims anys, preferiria caure mort aquí i ara, si no és massa demanar al karma... ejem.

- Nalataia: Saps què, Kura? La pròxima vegada que vulgui un Narrador nou de trinca, potser li demano a en Hitsugaya, que sembla que se li dóna prou bé això de xerrar perquè sí! A les masmorres!!

- Kurama: Nala, no en tenim, d'això.

- Nalataia: Eh? I per què no?

- Kurama: Ja t'ho vaig dir que no construïssiu aquell parc aquàtic al soterrani!! NO M'ESCOLTES!

- Nalataia: Amb aquestes idees tan avorrides, com vols que et faci cas? Kura, els parc aquàtics són el millor invent des del descobriment de la mantega de cacauet! I no és gaire difícil ser millor que aquella pasta marró horrorosa...

- Kireko: Nala, les puedo pegar ya?

- Nalataia: Quin remei. Deixa en Zoro... o el que en quedi.

- Kireko: Pues media cabeza sin dientes, dos manos derechas y una molleja de avestruz.

- Nalataia: Procura deixar alguna cosa més d'en Hitsugaya i d'en Hiba-chan.

- Kireko: Sólo "algo más" o algo más?

- Nalataia: Algo más, algo más.

- Kireko: Ea - agafant en Hitsugaya per la orella i en Hibari pel peu, la Kireko surt del confessionari a pas lleuger. Es fa el silenci. Lentament, els trossos d'en Zoro es van unint, fins formar un cos el més semblant possible a l'original. Del melic, en surten pedres i un líquid verdós que sembla molt pudent, jutjant per l'expressió de l'Atobe. És clar que la seva situació actual tampoc és la millor: vés a saber si no fa aquesta cara pel vòmit que l'empresona contra el terra...

... movent-se amb dificultat, en Zoro arriba fins a la cadira i s'hi deixa caure. La seva respiració és feixuga, humida... fins que es treu el mitjó brut de la tràquea i es torna normal: lleugera, seca i amb un lleuger aroma a vi de garrafa...

- Zoro: M'esperava menys delicades per part seva, la veritat.

- Ulquiorra/Kurama: Menys?

- Kurama: Zoro, t'has regenerat a partir de mig cap, un pedrer i dues mans dretes. De qui és l'altra?

- Zoro: La mà? Ni idea, crec que ja la portava.

- Ulquiorra: Haurem de comprovar que tots els càmeres i personal tinguin la mà dreta on els correspon.

- Nalataia: O tallar-li'ls la mà esquerra. Per allò de la simetria bilateral i tal. Eeeeeeeen fi, com ho portes, tu? El tema del confinament involuntària i aquestes coses.

- Zoro: Millor impossible. En DonPatch ja no hi és. Per mi, com si voleu incendiar la casa amb mi a dins; ja no m'aturarà res! Sóc com l'au Fènix, que reneix de les seves cendres!

- Ulquiorra: O de dues mans dretes i un pedrer.

- Zoro: Del que sigui. En Patch no hi és. I prou.

- Nalataia: No cal que passis ànsia, que l'Ouji l'anirà a veure aviat.

- Zoro: PER QUÈ?!

- Nalataia: Estem amoïnades pel seu embaràs! Es troba en un moment crític...

- Kurama: I no hi ha metge al món disposat a posar el cap entre les cames d'allò. L'Ouji segueix sent la nostra millor opció.

- Ouji: Ejerceré de comadrona?

- Nalataia: Eh? Caroline? Ets tu? Vés cap a la llum... i mira a veure de quants watts és xD

- Kurama/Ulquiorra: T_T

- Nalataia: Està bé, està bé. Veu misteriosa i desconeguda, d'on surts?

- Ouji: Sin crear alarma social? Estoy justo detrás de ti.

- Nalataia: No t'ho recomano pas – PRRRRRRRRRRRRRT – Uix, jiji.

... no hi ha cap queixa, cap so de disgust, simplement, cauen a terra. Tots. Commocionats. Empestats. Intoxicats...

- Nalataia: Veus què m'has fet fer? Ara l'Ulqui i en Kura estan inconscients i em toca a mi carregar amb tooooooooooo el programa.

- Zoro: I és això el que et molesta? Nalataia, que els surt bromera densa com puré de patates per la boca!! Que no ho explicaran!!

- Nalataia: Hai, hai! Doncs això, que estem amoïnades per la Patchy.

- Zoro: Deixeu que la dinyi d'una vegada! No us hauríeu d'interposar en el camí de la natura. La vida té la seva pròpia manera d'encarregar-se d'allò que li fa nosa.

- **Atobe:** Pues tú sigues dando por saco cada día. No veo yo como la naturaleza ha intervenido contigo.

- **Zoro:** QUÈ INSINUES?!!!

- **Atobe:** Que eres feo. Tú qué crees, anormal de río?

- **Zoro:** PERÒ PER QUÈ M'INSULTES? QUÈ T'HE FET?

- **Atobe:** Pues no lo se, la verdad. Pensándolo en frío, eres más bien insignificante. De hecho, no suelo darme cuenta de tu presencia. Ni de la tuya, ni de la de nadi... pero los demás terminan por destacar. Lo tuyo es... como decirlo? Como un vacío al que se le debe poner fin. Se que existes, se que estás por ahí pero me importa un colín. Aún así, necesito sacarme de encima esa sensación de no-ser. Y me meto contigo, para apaciguar mi ansiedad. Como, como...

- **Nalataia:** Com si fos el teu marit alcohòlic?

- **Atobe:** Exacto. Como si fueras una maldita lámpara vieja, roñosa y apestosa. Una de ésas a las que no se le hace ni caso pero que, de vez en cuando, se merece una paliza. Sólo por estar ahí.

- **Zoro:** Seràs! I qui en té la culpa, eh? Jo ja procuro estar a l'altura, però tu no estàs mai content! Sóc com sóc, no hi puc fer més!

- **Atobe:** Pues piensa un poco en mi, no? Siempre “yo, yo, yo”. Y mis necesidades qué? Acaso no tengo derecho a sentirme útil? Necesario? A sentir que no soy un maldito estorbo? Una piedra en tu zapato?!

- **Zoro:** No vaig ser jo qui va dir que sí!

- **Atobe:** Nos ha jodido! Cualquiera te dice que no, a ti. Con la suerte que gasto, me dejas sin cabeza de un manotazo!!

- **Kireko:** Te forzó?

- **Atobe:** Que si me forzó? Hizo todo lo posible para salirse con la suya!!!

- **Zoro:** Estaves dormint, no pots saber què va passar!!

- **Kireko:** Que vil. Tras-tras por detrás y se lo calla.

- **Zoro:** N-no, jo n-no... no tergiverseu les meves pa-paraules!

- **Atobe:** AJÁ! Lo reconoces, pues?

- **Nalataia:** Que fort. I jo que pensava que el dominant era l'Atobe. Pobre Hiba-chan, quantes hores perdudes davant del mirall...

- **Zoro:** J-jo n-no volia... a v-vegades, no sé que e-em faig i...

- **Atobe:** Ahora excúsate.

- Zoro: N-no, ho dic d-de debò. E-em sap greu. No he volgut ferir-te. M-mai.

- Atobe: No?

- Zoro: No.

... estirant la mà, en Zoro s'apropa a l'Atobe i l'ajuda a aixecar-se. Quan les seves mirades es troben, un lleuger rubor s'estén per les seves galtes. Sense pensar en les conseqüències, sense pensar que no estan sols, en Zoro agafa per la cintura al seu company i l'atrau cap a ell, envoltant-lo amb els braços. La galta de l'Atobe xoca suaument amb el pit d'en Zoro i es queda allà, sorprès per la calidesa del seu cos. Amb compte, quasi amb por, en Zoro puja la mà per l'esquena de l'Atobe i la deixa reposar suaument al seu clatell. Molt lentament, els dos nois se separen tot just uns centímetres i es miren, tímids i enrojolats. En Zoro inclina el cap endavant. L'Atobe deixa caure el seu endarrere. L'alè d'en Zoro acaricia la pell sensible dels llavis de l'Atobe i un estremiment li recorre la columna... alça les mans... l'agafa per les galtes, per la forta mandíbula...

- Atobe: PERO QUÉ COÑO HACES, ANORMAL!?!? – crida l'Atobe a l'hora que gira el cap d'en Zoro 180º. Al crec fatal el segueix un "Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaau" planyívol i miserable...

- Kireko/Nalataia: S'ha deixat portar – estirat a terra, en Zoro no acaba d'entendre què ha sortit malament. El tenia al davant, tan a prop. Semblava tot tan especial, màgic, com ha pogut fallar d'aquesta manera? Era la última oportunitat que tenia per a fer les paus, la última de moltes abans. Per què l'havia de cagar en el moment més crític? Sempre igual... ara hauria de tornar als braços d'en Patch; als braços d'algú que no l'omple, d'algú que no significa res per a ell. Només que pogués demanar perdó, un últim cop, només una nova oportunitat ...

... arrebegant les últimes forces que li queden, en Zoro es posa dempeus i agafa l'Atobe per les espatlles. Sorprès, el jove tennista és incapaç d'articular paraula. "Debería estar más muerto que un filete de panga, por qué vive? POR QUÉ COJONES VIVE!!!!!!?" pensa. Però és fort. I insistent. Agafant aire, en Zoro es quadra, el mira als ulls...

- Zoro: PERÒ QUÈ DIANTRE FAAAAAAAIG!?!?!?!? – i alçant-lo tres pams del terra, el fa sortir volant per la porta del confessional a velocitat supersònica... – És que en aquesta casa no es poden fer les coses com toca, que sempre em de desbarrar!?!?

- Kireko: Oye, oye, culpa tuya por ser de voluntad débil. Nadie te he dicho que nos siguieras el cuento, no te jode!

- Nalataia: Els teus motius tindràs. A veure, Zoro, a qui li vols demanar perdó? A qui li has fet mal?

- Zoro: NO INVENTIS!!

- Kireko: Después de lo que hemos visto aquí y nos dices a nosotras que no inventemos? Pero si sólo te faltaba arrancarle la camiseta a mordiscos!! A punto hemos estado de ver una porno en directo!!

- Zoro: Sí, i tu preocupada!! Un motiu més per riure de mi!!

- Kurama: NO EM FACIS CALLAR, CARALLOT!!! – li preocupava que les insistents atencions d'en Sebastian desfermessin a les bèsties... però no ha estat això el que ha fet que les dues presentadores es giressin en rodó i cesses el riure histèric que s'havia apoderat d'elles. No. Els crits d'en Kurama, com si es fossin els d'un animal ferit, han despertat els instints depredadors de totes dues noies, que se'l miren amb una mescla de recel i set de sang que en Kurama mai hauria imaginat en la Nalataia. Amb la Kireko ja ni s'atreveix a especular... – MER-DA...
CORREEEEEEEEE!!!

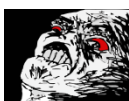

... com si haguessin estat esperant un crit de guerra, totes dues noies surten disparades cap en Kurama, que corre com desesperat per a salvar la seva vida... i s'atura...

- Kurama: Sebastian, això és una ordre! Fes-me d'escut!

- Sebastian: Sí, home. I què m'esventrin a mi, no? Au va, demà m'afaitaràs.

- Kurama:

- Kireko: A eso lo llamo yo un buen BAZINGA! EN TODA LA BOCA!

- Nalataia: ZAS! Kireko, ZAS! No BAZINGA! Eso no mola.

- Kireko: Pero Sheldon...

- Nalataia: "Pero Sheldon, pero Sheldon", acaso eres TÚ Sheldon?!!

- Kireko: Si lo fuera, me querrías más?

- Nalataia:

harías eso por miiiiii?!!!

- Kireko: Por qué no?

- Nalataia: Oh, Kireko!! Son pequeños detalles como estos los que me recuerdan que, sin ti, ya haría tiempo que estaría encerrada en un loquero! Gracias por protegerme de los psicólogos ansiosos de éxito!!

- **Zoro:** Tu. Passa – amb moviments maldestres, en Kid entra al confessionari i sense encomanar-se a ningú, es posa a xerrar...

- Kid: Per què mai em tenen en compte? Sempre sóc l'últim, el menys important, el més insignificant. No m'escolten, no em parlen, no em miren... i quan ho fan, m'insulten, m'humilien, em destrossen per dins. Ja no sóc una persona, només un cuc miserable que s'arrossega buscant una mica de caritat, una mica d'amistat, amor... però és culpa meva! Com algú com jo, tan asimètric, tan imperfecte, pot esperar res de la vida? No sóc més que una anomalia, una desferra genètica, un fracàs! Massa oportunitats, m'ha donat la vida! M'ha permès respirar, sentir, tastar, contemplar, amb quin dret li demano més?! Amb quin dret li exigeixo que s'apiadi de mi? Que em beneeixi amb la seva gràcia? Amb la seva misericòrdia? Amb el seu perdó? NO! Lluitaré, sortiré endavant tot sol perquè sóc un Déu de la Mort, tinc el poder de controlar allò incontrolable a les meves mans. El destí dels qui em volen bé, el destí dels qui em volen mal, el destí dels qui tan sols saben que existeixo, el de tothom que ha estat, és i serà! Seré amo i senyor de les ànimes que, perdudes, busquen el camí de tornada a casa; jo les guiaré, viuré per elles i per les seves penes, alegries, misèries i objectius. No estaran soles, no esteu sols: veniu a mi! Jo sóc casa vostra, refugi de tothom! No tingueu por! Jo, en Kid, fill de la Mort, us espera! Imperfecte i desgraciat, demostraré al món que no importa l'aspecte, tot i que el camí cap a l'auto descobriment no sigui fàcil, no vacil·laré! Podrà més el meu esperit, les meves ganes, el meu orgull que no pas els prejudicis que té la gent cap aquells que són diferents, cap aquells que no encaixen en els seus estàndards, cap aquells que, com jo, són estranys, únics i desiguals! Em podrà la pena! Em podrà el dolor! Fins i tot, em podrà en DonPatch, però no plegaré veles, a ningú li donaré aquesta satisfacció! M'hauran de ferir molt perquè decideixi que no val la pena seguir... perquè, moltes vegades, no s'ho val, la vida no es mereix l'esforça que fem: és cruel i tirana; és dolorosa i dura, té mil cares dolentes per cada mitja bona. Tot així, tot i les tenebres, si algú tan còmic i patètic com jo té la desvergonya de seguir endavant, també podeu vosaltres! Aquesta batalla es juga a dos nivells. I el primer ja el teniu guanyat, perquè el primer sou vosaltres! I qui millor que un mateix per derrotar al seu propi jo que ets tu!!? No us abandoneu, aneu-vos en contra, batalleu contra el vostre esperit atemorit! Famolenc de les vostres pors! Domeu la bèstia que habita dins vostre! Jo ho vaig fer! Jo vaig poder! Un ésser grotesc com jo va dominar les seves pors; la rancúnia i la ira que el karma despertava en mi van ser arrancades d'arrel! Fulminades amb ràbia i perseverança! I després va ser tot pau. Tranquil·litat, calma, serenor, quietud, un estat flemmàtic, que ni tan sols sé què vol dir, però que hi era... immillorable! Era com flotar enmig d'un oceà de perfecta simetria, de perfectes formes. Una realitat viva, ferma i pacient que t'acarona, et gronxa en els seus braços delicats. Una realitat que no et jutja, que no t'interpreta. Una realitat que et deixa ser, que et fa lliure per triar la teva essència. Clement, pietosa, compassiva, com la mare que tots busquem dins nostre; com el pare que volem ser; com el germà que t'agafa de la mà quan tens por. I res no ens espanta, ens deixem anar a la dolçor que se'ns atorga. Ni tan sols quan ens adonem que el dolor segueix allà, que la mà negra ens persegueix on sigui que ens trobem, abandonem la seguretat d'aquesta abraçada, la intimitat d'aquest racó de la nostra ment on tot és possible, on tot és cert. Potser sentireu que no hi podeu arribar; és difícil, ho sé. Però tots hi tenim dret: des del més agraciat, el més afortunat, al més menyspreable de tots els éssers. Fins i tot jo, que sóc pols al no-res, una carcassa buida i insignificant. Inservible, inaprofitable, estropellada, fútil. Jo, que no serveixo per a res, només per a lamentar-me. Jo, que no sóc res, he arribat més enllà. Ho podem tot! Només hem de ser més forts que les nostres febleses! Encara que jo mereixi morir en agonia.

- Kireko: Estás drogado, verdad? Tú fumas, no? Qué te has tomado antes de venir? Va, confiesa, que estamos entre amigos...

- Atobe/Hitsugaya/Hiba-chan: MENTIDA!

- Kireko: Pero cerrad el buzón!! Que si no no habla... y quiero saber que se ha metido para dárselo a Nala y ver qué pasa!!

- Kurama: AIXÍ QUE ETS TU, QUI LI FA DE CAMELL, EEEEEH!?!?

- Kireko: No, yo sólo le paso la droga.

- Kurama: T__T

- Nalataia: Ha tingut més text en aquesta única pàgina que en tots els capítols anteriors.

- Kireko: La magia del cine.

- Ulquiorra: Que potser estem veient una pel·lícula?

- Kireko/Nalataia: Encara no te n'havies adonat?

- Nalataia: No és una pel·lícula qualsevol, eh! És la meva! Pròpia i personal! Està tot a la ment, tot a la ment. Si senyor. Tot.

... a tot això, en Kid, que s'ha quedat sec com una passa de tant parlar, es mira amb recel la càmera que l'enfoca i pensa que no pot ser que, després de tot el que ha deixat anar, l'estiguin ignorant d'aquesta manera; que a algú li deu haver tocat la fibla; no necessàriament la sensible, però si alguna, no? De l'angoixa, tot el seu cos comença a tremolar, provocant-li uns espasmes horribles que el catapulten directament contra el sostre... i de rebot, contra el terra... i cap a la paret... i al terra un altre cop... i contra la càmera... i al sostre... i contra el puny d'en Zoro, que passava per allà i ha aprofitat la situació... i contra la càmera, que en un intent per apartar-se de la trajectòria del projectil humà en el que s'ha convertit en Kid, ensopega amb un dels seus cables i s'esmicola contra el terra... i contra en Zoro altre cop; un Zoro que no està sol; un Zoro que està sent apallissat pels seus companys qui, com ell, han trobat oportuna la falta de vigilància i han cregut convenient aprofitar-se de la seva situació numèrica i deixar-lo fet una coca... i al sostre de nou... i—

- Kurama: Ja, sí. Ens en fem una idea. Aleshores, recapitem—

- Kireko: A mi no me metas en eso! No quiero ser partícipe de tus perversiones sexuales.

- Kurama: T__T... deia que féssim memòria.

- Kireko: Ah, bien. De eso se mucho. Mira – *amb dues tombarelles més pròpies d'un individu sense cames ni ulls, la Kireko es planta enmig del plató, s'aixeca i comença a moure el cap d'un costat cap a l'altre, intentant crear un moviment fluït i lleuger però que acaba sent una mala imitació dels moviments típics d'una gallina...*

- Kurama: A veure si ens centrem, jo nomé—

- **Ulquiorra**: Centrar-se? Ella? Crec que li costarà bastant...

- **Nalataia**: Sí, sobretot al seu cap... ja quasi li arriba als genolls – *sense cedir davant del seu orgull i creient que ho fa millor que ningú, la Kireko segueix movent el cap aquí i allà, ridiculitzant-se a cada segon que passa i donant l'excusa perfecta als concursants per reunir-se cada nit davant del televisor i rememorar una vegada rere l'altra aquest patètic moment...*

- **Nalataia**: Eeeeeen fi. Que el dia s'acaba i encara hem de parlar d'un parell de coses. Bé, no. JO parlaré i vosaltres escoltareu.

- **Atobe/Hiba-chan/Hitsugaya/Zoro/Kid**: Si, ama **T__T**

- **Zura**: Haaaaaaaaaaaaai! Hai! Hai! Hai! Haaaaaaaaaaaaai!

- **Ouji**: Yo es que no estoy para tonteri—

- **Nalataia**: Tu a callar, o no te'n vas d'excursió.

- **Ouji**: Bueno, para ti, siempre tengo oídos. Son los demás, que me agobian con tanto “hay que hacer el bien” y “OH, ayudemos a los conejitos huérfanos que han perdido sus padres debido a los residuos nucleares generados por alguna central deficitaria en seguridad”.

- **Nalataia**: **O_o**... ja. Bé, primer de tot, enhorabona a tots, heu superat la prova!

- **Atobe**: Qué prueba?

- **Kireko**: La del algodón, no te jode! La de supervivencia, melón!

- **Hiba-chan**: Però, no ho fem cada dia, això?

- **Kireko**: Estos últimos días, más.

- **Nalataia**: La cosa és que, com a recompensa... demà treballareu com negres per a poder viure com negres que han treballat! Bieeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeen!

- **Ulquiorra**: Us toca netejar la casa.

- **Atobe/Hitsugaya/Hiba-chan**: Que a qui li toca què?

- **Zoro**: Serà broma, no? ÉS BROMA, OI!!!??

- **Zura**: Ui que bé! Una oportunitat per fer més forts els nostres llaços! No hi ha res com treballar en grup per a—

- **Atobe**: Para terminar matándonos a puñetazos. ESO es lo que pasará.

- **Hiba-chan**: Ras i curt.

- **Ouji**: Jojojojojo. Limpiar? Yo? Bueno, creo que tengo por ahí un par de lanzallamas que podrían sernos útiles. Habrá que comprobar su funcionalidad, pero. Kid, amigo mío, ves esas cadenas de allí? Las que están en la pared negra de hollín? Bien, pues átate tú mismo, quieres? Enseguida traigo el soplete tamaño cachalote.

- **Kid:** Que s'hi lligui ta mare!

- **Ouji:** También, también, cuando vuelva a Dogura. Como, sino, iba a heredar el Reino? Por recomendación de mis porfessores de primaria? Ja!

- **Kid:** No penso fer-ho per voluntat pròpia, si és el que esperes!!!

- **Ouji:** Acabáramos! Haber empezado por ahí! Zoro, te toca pringar!

- **Zoro:** A mi oblida'm.

- **Ouji:** Ojalá fuera todo tan simple.

- **Atobe/Hiba-chan/Hitsugaya:** Tan de bo, tan de bo.

- **Nalataia:** Tant és qui lligui a qui. Quan. On. Per què. El que és important és que per sopar tindrem barbacoa. M'apunto!

- **Kireko:** Carne? Gratis? Donde hay que firmar?!!

- **Kurama:** Aquest no és el tema!!

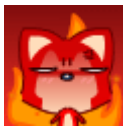
- **Kireko:** Anda! Has vuelto.

- **Kurama:** NO HE MARXAT MAI!!

- **Kireko:** No? Juraría que...

- **Nalataia:** Vida y milagros del Word.

- **Kireko:** Y bien, donde has estado?

- **Kurama:**

- **Kireko:** Bueno chico, que sensible....

- **Ulquiorra:** I necessiten tot un dia per a netejar la casa?

- **Kireko:** Con lo cerdos que son... un par de meses.

- **Nalataia:** Però no disposem de tant temps. S'hauran d'espavilar amb una tarda.

- **Hitsugaya:** Espera, espera, espera. Has dit una tarda? Només UNA tarda?

- **Nalataia:** Sí.

- **Hitsugaya:** I PER QUÈ COLLONS SEMBRES EL PÀNIC AMB LA TONTERIA DE LA NETEJA SI NO N'HI HA PER TANT!??

- **Nalataia:** El pànic? No, si jo estic molt tranquil·la. Saps què passa, Hitsu? Que a casa meva no m'escolten i quan els hai de donar alguna notícia important, la deixo anar de cop, perquè la sentin. És un greu problema, ho sé; no em comprenen. A vegades fan veure que si però...

- Kurama: ... ja comencem...

- **Nalataia:** ... però no, sóc com un full en blanc per a ells. Estic jo tan feliç, explicant-los les meves desventures quan, *in the repentis*, s'aixequen del vàter i marxen sense avisar, els pengi o no la tortuga! I m'haig de menjar el marró jo! No literalment, és clar; més aviat literàriament. El cas és no m'escolten mai! Un dia, li explicava a la meva ffhgkdkgghfs què m'havia passat de camí a casa quan, de sobte, va apagar els llums de l'habitació, es va tapar amb el nòrdic i es va posar a dormir com si res, com si no hi fos! I només eren les dues de la matinada! Ja no es respecta als grans, quina vergonya! Ara que, em vaig prendre la meva venjança, jijiji... al dia següent, li havia fet tots els deures! Mwahahahaha!! "Que n'aprengui... o sigui, no. Mwahahahahahaha!" Eh que sóc creul i despiatada? Mwahahahaha! Mwah, mwah, mwahahahahahaha!

- **Hiba-chan:** Si, el diable encarnat.

- **Nalataia:** Que no? QUE NO?! Doncs espera a saber què li vaig fer a en Shuu el dia que va triar dormir al sofà enlloc de compartir el llit amb mi, tota recoberta de xocola—

- Kurama: ERA MERDA DE GOS!! Com t'ho haig de dir!??

- **Nalataia:** Això és el que TU penses!!!

- **Kireko:** No, no, eso lo sabemos todo. Sólo que yo me callé la boca porque me parecia divertido.

- **Nalataia:** Pero aguantaste como un pepe!

- **Kireko:** De hecho, no. Me fui y dejé un Nenuco con problemas de incontinencia. Tan traumatizado lo dejaste, que se le curó lo de los meados. Eso si, el rastro de mierda que le baja por la espalda sigue ahí.

- **Nalataia:** I per què no em vàreu dir res?!!

- Kurama: Perquè una persona normal se n'adonaria!!

- **Nalataia:** ME ESTÁS LLAMANDO SUBNORMAL, ZORRO DE LOS COJONES!!!???

- Kurama: Ui... — *alguna cosa maligna i antiga s'ha apoderat de la Nalataia, que persegueix en Kurama, escopeta en mà...*

- **Kireko:** Gases.

- **Ulquiorra:** Gasos?

- **Kireko:** Bueno, pueden ser muy malignos, sobretodo si los inhalas. Y está claro que viejos son, o qué te crees, que tal cual comes, se forman? Que va! Los pedos que te tiras ahora, llevan días

allí, metidos a presión. Por eso, cuanto más viejos, más pellejos. O malignos. De ahí que lo de Nala sean gases, nada de posesiones demoníacas. Nah.

- Ulquiorra: Uhu.

- Kireko: Uhu? También usabas de eso, en tu colegio para emos monocromáticos?

- Ulquiorra: No.

- Kireko: Y para qué coño lo mencionas? No me confundas! Bueno, sigamos. Mañana os toca poner orden a vuestras vidas, ya sabéis; reconocer vuestras carencias afectivas, vuestra sexualidad latente, vuestra marca de champú -suavizante eso.

- Atobe: Pero no tenemos que limpiar?

- Kireko: Eso también. alguna pregunta?

- Hitsugaya/Hiba-chan/Zoro/Atobe/Kid: Si yo te contara...

- Zura: Jo! Jo! Jo! Jo! Jo!

- Kireko: Habla, humano!

- Zura: Què és el "xampú-suavitzant"?

- Kireko: Ai, angelico. Pregúntale a Atobe, que seguro él lo sabe.

- Atobe: A veces me pregunto porqué hablo. Luego lo recuerdo... PORQUÉ SOY IDIOTA!

- Kireko: Bien expresado. Ala pues, ya podéis iros! Un, dos!

- Hitsugaya: No ens tractis com si fóssim els teus esclaus!

- Nalataia/Kireko: Però... ho sou.

- Kireko: Demostrado està por el hecho de que mañana os váis a pasar medio día quitando mierda a sugerencia nuestra.

- Hiba-chan/Zoro: Suggestió? – sense previ avís, en Hibari li arranca la mandíbula al seu company, esquitxant de sang a aquells que es troben a prop. Això provoca tot un reguitzell d'insults dirigits a en Hibari, qui acaba ràpid amb les queixes a cops de tonfaa...

- Atobe: Au! Pero yo qué he hecho?! Si ni siquiera me ha salpicado.

- Hitsugaya: Ja no sap distingir amic d'enemic.

- Hiba-chan: SÍ QUE EN SÉ! Si no volíeu un cop, no haver-se fet passar pe l'Ouji, que amb un n'hi ha de sobres!

- Kurama: Una coseta; que no marxàvem, ja?

- Nalataia: Si, va, que ja us esteu fent massa pesats. A sobre que ens toca aguantar-vos...

- Hitsugaya/Kid/Hiba-chan: Que diu que què?

- Kireko: Que si, todo muy bonito. Que os queremos mucho, muertos, a ser posible. Hasta mañana.

... la melodia final del programa comença a sonar, i presentadores i col·laboradors no perden pas temps en recollir, ni posar-se d'acord pel dia següent: surten corrent de plató, cap a l'aire fresc de l'exterior i tanquen amb clau la porta principal, deixant a dins tot l'staff, que ja fa plans de conquesta per prendre la casa per la força i poder, així, dormir en un lloc mínimament decent aquesta nit...

- Sebastian: Sempre igual. En fi, passin bona nit. Fins demà. Oh, i no ho oblidin...

The Big Eye Is Watching You